

A SZÁZSZEMŰ HÁZ.

Nagy, százszemű ház a köhögő ház!
 Száz szeme mind a napra vigyáz.
 Mögötte tanyáznak torz, tétova árnyak,
 Támolyognak, imbolyogva járnak,
 Ólálkodva várnak ...

A búcsúzó nap csókja sárga csóva.
 Már nem hevít, sápadtan tántorog.
 Beléütődnek sűrű ágysorok
 A keskeny, hosszú terraszon.
 Úgy fekszik ott leány, asszony,
 Miként letört virágok útra szórva,
 Vagy mint a lét könyvében esdve, némán
 Az Úristennek szánt sorok.
 A szem fölöttük sírva vánszorog,
 Odaköti nehéz részvét-horog ...
 — Vajjon töpreng az Úr e törpe témán? —

Az élet itt kipergetett kalász.
 A földre le nem súlya húzza,
 Tövét konok kór örli, zúzza.
 Keserű megadás a nyugalom.
 Tüzes foltokon át virít a láz,
 — Piros pipacs a sárga ugaron. —
 Elkésett, kósza napsugár riad
 Az egyvonású arcokon
 — A szenvedésben mind rokon —
 S halálra vál a rémület miatt!

A fák között az est ugrásra készen
 Ólálkodik, mint óriás menyét.
 A lombon át ezernyi résen
 Sunyin mereszti villogó szemét.
 Még lesben áll, még jelre vár,
 Lapulva megbúvik,
 Erdő szívében élesen
 Kiált fel a kuvik.

Az ajkra fagy a suttogó beszéd,
 A lomb lefojtja könnyü, lágy neszt
 Virágszirom sietve összezárul.
 A szél-kigyó sziszegve int a fárul.
 Hűvös légáram indul tétován.
 Ajtócsapás erkélyen és szobán ...

Mozdul lesén az est ugrásra készen
 S kitárva széles, barna köpenyét,
 Áthág a cifra kerítésen.
 Nyomába rebben denevérsereg,
 Vén varjú száll, káromva kesereg.
 Mély sóhaj borzong, reszket szerteszét.
 A ház lehúnyja mind a száz szemét.
 Szorongva vár, nyomottan érez,
 Félőn simúl a hegy tövéhez.
 Az védve ráhajol. Gomolyba rajzanak
 A lenge, omló, lila árnyék,
 A szétszóródó szürke ködalak...
 És felfigyel az álmos, néma tájék.

Ezer beteg szív mélyén legbelül
 A csend vonaglik, percre megfeszül,
 A láz most rajta halkan hegedül...

Az édes gyöngyöző dalon
 Csitúl a kín, a fájdalom.
 A lüktető vér pengő ütemén
 Az álom él, való a költemény.
 A költemény harangvirág,
 Csilingelő melódiák...
 Halvány, fehér harangvirág, —
 Kelyhéből feslik új világ...
 Csodás világ, bűvös világ! —
 Csilingel a harangvirág,
 Pereg, pereg fehér szirom
 — Csilingelő melódiák —
 S halomra hull egy új síron...
 Pereg, pereg fehér szirom...

Az álom él, való a költemény,
 A lüktető vér pengő ütemén.
 Az édes gyöngyöző dalon
 Csitúl a kín, a fájdalom.
 Ezer beteg szív mélyén legbelül
 A csend vonaglik, percre megfeszül,
 A láz most lágyan, halkan hegedül...

Réz Gyula.